Hjærtet at blive fri for det Besvær, der følger med, og saa bringer vi hende vor bedste og varmeste Tak for godt og trofast Arbejde i Kvindesagen.

En der var med paa Rødkilde.

Fru Møller skulde komme og gæste os, og der var en festlig Forventning. Det var ingen inkvisitorisk Husmoder, man ventede; der blev ikke braset og stegt eller ryddet op i hver en Krog, det var saa uvæsentlig, det gjaldt kun om rigtig at have god Tid til at snakke los med hende. Det blev en stormende Modtagelse, og omsider fik man den kære Gæst til Sæde og sad spørgende og lyttende om hende. Hun satte sig til Rette i sin Yndlingsstilling med Benene trukken ind under sig. I gamle Dage vilde hun under en slig Situation have bidt Negle. Denne Livsnydelse, som kun de indviede forstaar, har Alderen berøvet hende De ny Tænder har skaffet hende en uforskyldt Dyd. Hendes Øjne straalede, hun var fuld af Planer. Egentlig skulde hun ind og leve ganske stille i København af sin Mands Pension; men hun havde hele Ungdommens Mod til at kaste sig ud i en Virksomhed. Hun vilde begynde paa det kæreste, hun vidste: en Højskole, og den skulde ligge ved Sorø. Hun rev som altid sine Tilhørere med sig. Vi byggede Luftkasteller med hende og var overbevist om, at det vilde gaa storartet. „Saa kommer I alle over og hjælper mig med Indvielsen?" — „Ja! ja!" lød det i Kor; alle Indvendinger og Tvivl var blæst bort, hvor Fru Møller førte an.

Der kom Grundmur under Luftkastellet, og Sorø Højskole blev den skønneste Virkelighed. Det blev Fru Møllers Forlovelsestid med Højskolearbejdet, og hendes Øjne straaler, naar hun mindes den første bedaarende Tid der. Trods mange Aars Slid i Højskolen er dette Arbejde hende lige kært; men i Sorø aabenbaredes det for hende, hvilke Evner hun havde til at vinde de unge, og der var Indtrykkene saa ny og friske, som de kun er første Gang. — — — — Maaltidet er endt i den lange, lavloftede Spisestue. Fru Møller staar i Døren i Træk; men hun mærker det ikke. Over hundrede glade, unge Piger ryster hendes Haand og takker for Mad, idet de kniber sig ud forbi hende. Fru Møller har et venligt Ord eller Smil til hver især, og de unge elsker hende. — Den, der kun kender til at aabne sit Hjærte for den snævreste Familiekreds, mens alle andre Mennesker er dem ligegyldige, begriber ikke Fru Møllers rummelige Hjærte. Kun de, som har haft med unge at gøre, der gik én i Møde med Tillid og Tro paa, at man vilde dem det bedste, forstaar, at man havde Lyst, om man kunde, at slaa sine Arme beskyttende om hele Skaren og sige, jeg holder af jer allesammen og beder Gud hjælpe og velsigne jer, naar I atter drager ud fra Fristedet her. Noget saadant har Fru Møller tit følt og sagt saaledes, at det varmede de unge, og derfor fik hun deres Kærlighed Det er saa karakteristisk for Fru Møllers Forhold til de unge, at disse ganske glemmer hendes Alder og betragter hende som deres jævnaldrende. Deraf kommer det mærkelige, at Hjærteanliggender, som de ikke tør sige til Far og Mor, betror de Fru Møller, og hun lytter interesseret som en tyveaarig Mø, der netop fornylig har gjort lignende Erfaringer og derfor saa levende kan sætte sig ind i den unge Karls eller Piges Kærestesorg.

Der er Familiebryllup, og Fru Møller er selvfølgelig indbudt, og hun kommer, om saa Rejsen er aldrig saa lang og besværlig. De unge danser, og Fru Møller danser selv saa let og smilende, som om hun ikke kendte til stive Ben. Hun hviler sig og har samlet et Par ligesindede om sig, og nu laves der Partier henne i Familiehjørnet, lidt for aabenlyst; men Fru Møller tror selv, hun er saa diplomatisk. Hun gaar gærne i Ilden for de to, som hun har udset for hinanden. Og lykkes det virkelig, og det bliver til Forlovelse, saa slaar Fru Møller glædesstraalende Hænderne sammen og siger: „Gud ske Lov!" Trods alle Livets Skuffelser staar Forlovelser for hendes romantiske Sind som Indgangen til Livets Paradis.

Er der Sorg, kommer Fru Møller ogsaa med sin varme Deltagelse. Hun kender ikke til Fortvivlelse, hun ser altid Solen bag Mørket, og er derfor til saa stor en Trøst for dem, Sorgen har ramt.

En Neglebider.

Det kirkelige Udvalg og Vielsesritualet.

Foranlediget af en Henvendelse fra „Dansk Kvindesamfund" har det kirkelige Udvalg behandlet Vielsesritualet og da særlig dets Ordlyd om Hustruens Underdanighedspligt, som den nævnte Henvendelse gaar ud paa at faa strøget.

Særligt velvilligt synes Udvalget efter Referaterne ikke at have stillet sig; man mærker ikke nogen virkelig Forstaaelse af den Ulykke for hele Slægten, den Skændsel for Mændene, den Nedværdigelse for Kvinderne, som dette Ord „underdanig" gennem Tiderne har været og er den Dag i Dag. Hvor længe mon skal vi vente paa, at denne Sandhed i al sin frygtelige Klarhed gaar op for de Folk, som raader? Der synes ikke at have hævet sig en eneste kraftig Røst til Fordel for „Dansk Kvindesamfund"s Henvendelse, ikke engang den Kvindes, som sidder i Udvalget, og som dog maatte synes at være selvskreven til at tage sig af denne Sag

Lad os et Øjeblik se lidt nøjere paa denne Indskrift over Ægteskabets Indgangsport: „Underdanig". Slægt efter Slægt har dette Ord trykket Tusinder af Kvinder (dem selv mer eller mindre bevidst) i Støvet, berøvet dem Handle-, Tænke- og Talefrihed, vingeklippet deres hele Tilværelse, fordærvet Mænd, fremkaldt deres slette Instinkter, ødelagt talløse Ægteskaber, og i Dag endnu er det ganske det samme. Enhver Kvinde, enhver kristen Kvinde, som ønsker, at hendes Vej ind i Ægteskabet skal gaa gennem Kirken, hende paatrykkes Slavestemplet af selve denne Kirke, denne enevældige Autoritet, som først af alt burde stræbe efter Frihed og Retfærdighed; trælbundet gaar hun ind i det Forhold, ind til den Gerning, som af alle og